133502

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BIBLIOTECA POPORALĂ
A ASOCIAȚIUNII

Nr. 165. 1929.

VORBE DE DEMULT

— Povestiri şi legende —

De

N. I. DUMITRAȘCU.

SIBIIU, „Asociațiunea“ („Astra“). Str. Șaguna 6

Prețul 5 Lei.

„ASOCIAȚIUNEA pentru literatura română și cultura poporului român".

Intemeiată în 1861.

PREȘEDINTE DE ONOARE:

† M. S. Regele FERDINAND I.

Președinte activ:

Vasilie Goldiș.

Vice-președinte I.: **Dr. Oct. Russu.**

Vice-președinte II.: **Dr. Gh. Preda.**

Comitetul central al „Asociațiunii" numără 50 de fruntași din toate păturile societății românești.

E de datoria fiecărui bun Român să sprijinească „Asociațiunea" abonând publicațiile ei și înscriindu-se de membru.

Taxele de membru sunt următoarele:

Membru fondator al Casei Naționale, odată pentru totdeauna	Lei	5000·—
Membru fondator al „Asociațiunei", odată pentru totdeauna	„	1000·—
Membru pe viață al „Asociațiunei", odată pentru totdeauna	„	500·—
Membru activ al „Asociațiunei", anual	„	50·—
Membru ajut. al „Asociațiunei", anual	„	10·—

Biblioteca poporală a Asociaţiunii „Astra“.

Anul al 19-lea. Nr. 165. Martie 1929.

VORBE DE DEMULT

— Povestiri şi legende —

De

BCU Cluj / Central University Library Cluj

N. I. DUMITRAŞCU

*

Motto: „Credinţele religioase... sunt singurele cari învinge moartea“.

C. Rădulescu-Motru.

2443 29

Editura Asociaţiunii „Astra“, Sibiiu, Strada Şaguna 6.

Tiparul Institutului de arte grafice „Dacia Traiană“, s. a., Sibiiu.

I.

De când e mierea.

Apoi, moşicule, ăţi râde de mine că de moară n'am trecut; dar eu vă spun că la moară am învăţat multe şi mărunte...

Şi tot în moară şi-a luat dracul, carul... Şi la mori părăsite se strânge multă drăcărime şi-şi pun ţara la cale... Şi eu am fost unul din aceia cari i-am furat...

Iar ceeace vreau să vă spun, tot la moară am auzit, la moara noastră, însă dela un unchiaş, uite, aşa, cu părul... ca varul...

Şi iacă ce :

Când s'a apucat Dumnezeu Sfântul să facă pământul, era într'o Marţi şi nu-l brodea cum avea de gând...

Ce face? Dacă vede şi vede că truda lui e degeaba, pleacă la *Ariciu,* ca unul ce era şi el bătrân.

Şi-i zice :

— Ce zici, moş Arice, nu-mi iese la socoteală *Pământul*, ce crezi c'o să-i fac?

— De! Eu ştiu!... *Nu ştiu* nici eu, Doamne!...

Şi a plecat Dumnezeu mâniat...

Atunci o *goangă*, Albina, fuga la Dumnezeu şi-i zice:

— Las' pe mine, Doamne, că dovedesc eu, dacă nu vrea el să spuie...

— Bine, să te văd...

Şi... *sbârnnn!* — s'a oprit tocmai la Ariciu şi s'a pus pe cioaca uşii.

Ariciu atunci se brodise tocmai cu masa pusă şi vorbea cu nevastă-sa, Aricioaia, de întâmplarea cu Dumnezeu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

— Ei, şi ce zicea?

— Ce să zică... Nu e destul ce-avem noi pe cap?... Ne-a făcut El pe noi, urâţi, dar lasă...

— Ci-că spune, odată, la ce-a venit? — îi zicea de zor Aricioaia...

— Apoi... m'a întrebat, că ci-că ce-i lipseşte pământului, că El nu ştie ce are de nu-i vine la socoteală... De!... Dacă nu-i *deal*, nu-i *vale*, cum naiba să fie frumos?...

Şi cum zise aşa, Albina: *sbârnnn!* — să ducă vestea lui Dumnezeu...

Aricîu simţi şi fuga cu capul gol afară...

— Hi!... Mânca-ţi-ar ce nu se mânâncă, ăl care te-a trimis la mine.. Cum nu ştiui eu că erai aci?...

Ajunsă la Dumnezeu, se codea să spuie că *a furat*; dar îşi ia inima 'n dinţi şi spune:

— Aşa, Doamne, ei-că să faci dealuri, văi, ape... — astea sunt frumuseţile pământului... Şi mi-a mai spus o ruşine...

— Ştiu eu!... Fii binecuvântată, albină dragă, că ceeace ţi-a spus Aricîu să-ţi mânânc Eu, — de-acum înainte să fie dulce, să se mânânce şi să i se zică „miere"; iar cel ce-o mânca, pe urmă să-şi mai lingă şi degetile!...

Şi de-atunci a rămas *mierea*.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Însemnare: Din Boureni-Doljiu.

Moara.

Cum şi ce-o fi mâncat Dumnezeu pân' la un rând de vreme, cine poate şti? Ba, până în ziua de astăzi, tot a rămas atât cât să putem şi noi şti câte ceva...

Acu' ci-că s'ar fi apucat şi El să-şi facă o moară cu ce să-şi macine, c'avea ce, bag-seamă! Dar cum a făcut, ce-a dres, c'atunci când a făcut de-a pornit-o, mergeau amândouă pietrele într'o... parte! Iar boabele, apucate între ele, stau întregi!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ce face Dumnezeu atunci? O opreşte, face el ce-i mai face, şi-o dă bine pe umblet... Dar încă una rea! Nu cădeau boabele de loc din coş!

Iacă şi Diavolul pe-acolo, — şi-l chiamă:

— Ia' fă 'ncoa', Necurate...

Şi vine.

— Măi, zice Dumnezeu, — ce crezi tu că are moara asta că acum una, mai adinenea alta... N'o pot da pe grăunţe...

— Şi acum ce are?

— Nu curg boabele din coş...

— Păi ia' fă şi-i pune un *titirez* colo, între piatra de sus şi coş, să se sucească şi el după cum umblă moara de tare, şi-i vedea că boabele au să cadă numai atâtea câte trebuesc...

Face Dumnezeu titirezul, şi-l pune acolo, între piatră şi coş şi, când umbla moara, nu da drumul decât numai la câte trebuiau să cadă...

Şi... de-atunci a rămas, moara!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

NOTĂ. Din com. Bourenî, jud. Dolj.

Legenda carului.

Dracul ci-c'a scos întâi şi 'ntâi carul în lume... lar de lucrat, l-ar fi lucrat în moară, unde l-a încheiat, treabă-rost ...da' nu putea să-l scoată afară, că n'avea loc de... obada roţii!

Dumnezeu, — care e în toate părţile, — într'o zi, pe când umbla cu Sfântul Petre, îl vede necăjindu-se aşa, şi-i zice:

BCU Cluj / Central University Library Cluj

— Dă-mi-l mie, drace, că tu n'ai ce face cu el...

lar dracul, bucuros că scapă de el, să nu-l mai aibă în picioare, i-l dă, zicând:

— Apoi... n'ai decât să-l iei...

Şi-şi vede de treabă...

Dumnezeu atunci, ce face? Intră în moară, desface frumuşel carul, îi ia roatele, îi ia leucile, loitrele, scaunile, ostiile, inima; mă rog, îl descheie tot, şi le aruncă pe rând, afară!... Dup'-aia, afară, s'apucă de le încheie iar, şi... la drum!...

Dracului, după ce-a văzut astea, i-a părut rău de car, cum se vede treaba, şi se ţinea *cârâ* de Dumnezeu şi Sfântul Petre, cerându-li-l îndărăt...

Într'o zi, mergând ei pe drum, se întâlnesc c'un nevoiaş de Român, ce se canunea cărând porumbul cu traista! Dacă-l vede Dumnezeu şi cu Sfântul Petre, aşa, îi dăruiesc carul şi-o pereche de boi, — şi pleacă mai departe...

Acuma Românul, când să între în curte cu carul, nu se cârnea nici încolo, nici încolo! O păţise săracul!...

CC-BY-NC-SA Babeş-Bolyai University Library Cluj

Atunci, Sfântul Petre de colo, îşi zise aşa, numai ca pentru el:

— De! Dac'ar şti nevoiaşul de el, acum, să-i puie brăcinarul pe furca protapului, şi-'n inimă, la capul din'nainte să puie numai un piroiu, ca să alunece inima pe brăcinar şi ca să se poată suci numai roatele de din'nainte, s'ar cârni carul...

Românului atât îi trebui! li fură cuvintele lui Sfântul Petre, şi se puse de făcu brăcinarul şi piroiul, — după cum auzise, şi când la urmă, putu de cârni carul!..

Dar vezi dumneata, după astea, alta: era ne-uns şi *scârţâia!*...

Acuma, brăcinarul pus, vine în fel de cruce cu inima carului şi cum vede aşa dracul, odată îngălbineşte... şi-o şi *tuleşte*...

Dar, pân' n'a tuli-o, cere dela Dumnezeu. să-i dărulască barem şi lui ceva din car...

Dumnezeu de colo, ce:

— Haida, bre, iacă îţi dau şi ţie *scârţâitul*!...

...Şi de-atunci, ei-că, numai „scârţâitul" este al dracului, — şi că nu se apropie de car, că are cruce, — brăcinarul cu inima!...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

NOTĂ. — Din com. Boureni, jud. Dolj.

Zapisul lupului.

După ce Dumnezeu *a făcut* toată *suflarea* de pe pământ, a venit şi rândul lupului să-l cheme, să-i spună cum trebuie să trăiască; câtă vreme; ce să mânânce, multe de-astea şi mărunte, că Tatăl ţinea mult la el, că era dobitocul cel mai cinstit şi de încredere în faţa Lui...

Dar lupul, tot lup, — că de ce-i zice lui „lup"? Şi-o fi schimbat el cumva părul, dar năravul nu! Căci ce-a făcut? Hărtăpănea, măi tată, în dreapta şi în stânga, orice dobitoc întâlnea! Din ghiarăle lui nu scăpa!

Dumnezeu Sfântul vede ce se petrece pe pământ cu prefăcutul de lup, căci îşi detese cinstea pe ruşine, îl chiamă la El şi-i zice:

— Apoi o să ne stricăm la ceafă, nene lupule, că prea te-ai înădit peste măsură...

— De ce, Doamne?

— Păi nu vezi ce e împrejurul meu?...

Că erau adunate, măi fraţilor, *ciurde* de dobitoace şi toate cu jalba în proţap, „că lupul uite-aşa", „că lupul aşa"...

— Şi-acum, Doamne?

— O să-ţi dau zapis la mână, ce anume trebuie să mânânci şi ce nu...

— Bine, Doamne!

Aşa.

Acum lupul ce-a făcut? Cum este el văr bun cu câinele, i-a dat lui să-i păstreze zapisul, ca unul, de, ce era argat în curte. Iar câinele, ne-având aşa loc potrivit de păstrat, l-a dat şi el, pisicii, ca una, ce fiind fată de casă, avea unde să-l păstreze. Şi ea l-a pus în pod sub o grindă.

Acolo şoarecii n'au avut de lucru, că l-au şi ros, pân' l-au făcut... praf!

Lupul nu s'a ţinut de zapis... şi mânca în dreapta şi în stânga din ce-l oprise Dumnezeu... Atunci Dumnezeu îi cere zapisul, să se înţeleagă încă odată. La rându-i, lupul îl cere câinelui; câinele la pisică; iar pisica se suie în pod să-l aducă... Da' ce să mai găsească!... Ros, făcut praf de şoareci! Şi necaz pe ea!... C'atât le-a mai trebuit de-atici înainte... După ei...

Şi de-atunci, ci-că, până azi, câinele, cum vede pisica, după ea, să-i ceară zapisul; iar pisica fuga şi ea în pod, să-l caute... unde dă de şoareci şi las' pe ea atunci!...

NOTĂ. — Din com. Obislav, jud. Vâlcea.

Finul lui Sfântul Petre

sau

Vârsta oamenilor.

— ...Şi-aşa nepoate, doui copiii avuseşi, şi-amândoi se duseră!...

— E-he, moş Ioane, se vede c'aşa am fost eu ursit de Dumnezeu! Dar, ce să-i fac!... Copiii sunt flori înaintea Domnului, pe când noi, noi ceştelalţi, cine ştie pe unde ni s'or odihni sufletile...

— Lasă, nepoate, că tot copiii dacă nu ni le-or scăpa de pe-acolo, de pe unde ni s'or duce...

— Aşa e, moşule, aşa e, dar să nu-mi iei vorba 'n rău; ca să uit, — să mi se şteargă din faţa ochilor greul ce m'apasă, — spune-mi ceva din tinereţile dumitale, că poate m'oiu mai înveseli; spune-mi ceva, spune-mi dacă vrei şi-o poveste, că eşti bătrân şi ştii, numai spune, ca să-mi treacă gândurile...

— Apoi de, nepoate, de bătrân, bătrân sânt, bagseamă, căci văd eu că e cam de mult de când eram aşa ca de-o schioapă, când sburătuream coţofenile dela cuibare; poate să fiu mai bătrân şi decât tată-tău, cu vre-o cincisprezece-douăzeci de ai; dar fiindcă mă rugaşi să spun o poveste, apoi ascult-o nepoate...

„Ci-că trăia de mult... de mult, de pe când Domnul Christos umbla pe pământ cu Sfinţii Apostoli, — trăia într'un sat un flăcău, voinic nevoie-mare, care copilărise cu Sfântul Petre, şi acum erau frup şi suflet.

Vremea, urmându-şi firul ei, numai ce-i căşunară într'o zi flăcăului, că nu şi nu, să se însoare, să-şi ia tovaroş în bordeiul lui... Şi într'o zi, când era soarele în spre prânz, pleacă cu tată-său în peţit.

Încearcă ici, încearcă dincolo, până-şi găseşte ce-i plăcea: o mireasă cum nu se mai găsea pe-acele vremuri; mă rog, îşi împăcase inima...

Învoiala s'a făcut repede, c'aşa era lumea mai înainte.

După ce hotărâră nunta, socru-său de colo, îi zise:

— Da' bine, dragă ginere, mireasă pe plac îţi găsişi, toate le puseşi la cale; da' numai una nu mi-ai spus...

— Ce, tată socrule, ce nu ţi-am spus?

— Ei, ce, acum cin' te cunună?

— Ei, de asta te îngrijeşti?... Lasă că am un prieten bun; am chiar pe Sfântul Petre. O să-l rog să mă cunune, că de, e om bun la Dumnezeu şi poate am şi eu noroc...

— Bine, tată, dar dacă n'o vrea Sfântul Petre?...

— Hei, dacă n'o vrea, 'oiu găsi altul...

Bine.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Pleacă voinicul la Sfântul Petre. Ajuns, îi spune, uite cum, şi uite cum, toată tărăşenia, rugându-l să-l cunune. Sfântul Petre îi dă în bună, că-l cunună, şi după ce pleacă finu-său, — *tipa* la Domnul Christos să-i dea voie.

Dar Mântuitorul, după ce-l ascultă cu răbdare, *nici laie, nici lălaie,* numai ce-i zice:

— la' cată-ţi de treabă, Sfinte Petre, că n'are să-ţi trăiască finul...

— Ba nu, Doamne... S'a rugat omul de mine *cu cerul şi pământul*... l-am spus că-l cunun, şi ştii bine că eu nu-mi iau vorba îndărăt niciodată...

— Asta așa e, Sfinte Petre, nu zic ba; dar mai întâi știi că ținu-tău *își are zilele bob, numărate?...*

— Nu!... De und' să știu...

— Apoi uite, când va păși peste băltoaca aceea, de di'naintea bisericii, când veți merge la cununie, o să cază și o să moară; așa că tu nici n'ai s'apuci să-l cununi...

Auzind astfel Sfântul Petre, tare s'a întristat; însă s'a mai rugat de Domnul să-i mai dăruiască barem vre-o câțiva ani...

Mântuitorul i-a răspuns:

BCU Cluj / Central University Library Cluj

— Ei bine, Sfinte Petre, fiindcă ții să-ți fac hatârul ăsta, o să fac așa, ca să nu se zică de nimeni, că n'a avut noroc la nuntă. Du-te și-l cunună.

Pleacă Sfântul Petre, bun-bucuros.

Ajuns acasă, îi spune:

— Hai fine să te cunun...

— Hai, nașule...

Nuntă mare, cum nu s'a mai văzut, căci dè, băiatul avea nițică stare, fata asemenea, și pe de-asupra, de, ca naș, Sfântul Petre. Nuntă cu tot rostul, nu altceva...

. . . . . .

Inaintea bisericii, unde era să se cunune, după o ploaie, se adunase apă şi se făcuse o băltoacă. Venind cu toţi la biserică, voiră să treacă peste acea apă, ca să între înăuntru. Dar n'apucară să păşească toţi, şi numai ce le dete Dumnezeu un tremur prin vine, şi căzură şi ginere, şi mireasă şi toţi nuntaşii în băltoacă. S'a sculat mireasa şi toţi nuntaşii; dar ginerile a rămas... mort!

Atunci Sfântul Petre aleargă înapoi la Christos, îi spune întâmplarea şi-L roagă să dea viaţă lui finu-său.

Mântuitorul îi zice: Babeş-Bolyai University Library Cluj

— De, Sfinte Petre, ce să-ţi fac?... Eu ţi-am spus şi tu n'ai ascultat...

— Doamne, Tu poţi face tot, fă şi aceasta... — se rugă Sfântul...

— Bine, Sfinte Petre, o să fac şi peasta; dar tot tu ai să alergi; tatăl lui finu-tău, are să trăiască trei sute de ani şi mă-sa două sute, — du-te şi cere-le dela fiecare câte cincizeci, şi dacă ei 'or vrea să dea, apoi atunci îţi fac voia...

Şi Sfântul Petre a plecat.

Aleargă Sfântul Petre la finii cei bătrâni, le spune întâmplarea, le spune cât au să

trăiască, şi-i roagă ca să dea fiecare câte cincizeci de ani pentru fiul lor care a murit, fiindcă n'a mai avut ani de trăit...

Dar moşnegii, când aud una ca asta, numai decât sar cu gura:

— Ei, *aşi!* Auzi norbă! Dacă a murit, mort să fie; casă spartă de copiii n'am văzut... Anii noştri ştiu că n'o să-i mai trăiască; noi în locul lui n'o să trăim; şi-apoi, de, vezi şi dumneata, abia ne-am învăţat să trăim...

Pleacă Sfântul Petre necăjit şi amărât la Domnul Christos să-i spună ce-a păţit; dar Mântuitorul îi zice blând:

BCU Cluj / Central University Library Cluj

— Lasă, Sfinte Petre, că nu-i nimic; ai să vezi şi mai rău ca aceştia... Dacă n'a vrut tată-său şi mamă-sa s'ajute pe copilul lor; cum o să vrea alţii!... De-acum înainte am să fac altfel...

— Cum, Doamne?...

— Să ţii minte dela mine, că cine are să-şi trăiască vieaţa, o trăieşte, cu nimeni n'o împărţeşte; iar cine nu o avea de trăit, doar de va apuca lumina zilei, ori botezul, — şi atât îi vor fi zilele!...

Zis a fost şi făcut, şi de-atunci unii oameni trăiesc cu sutele ; iar alţii mor cum se nasc, că nici n'apucă să gângăvească...

— Ei, moş Ioane, să ai bătrâneţele dulci ; poate că mult mai trecea, şi povestea asta n'o auziam... Ori că n'o auzeam niciodată...

— Apoi, de, nepoate, oiu mai trăi, de-oiu mai avea zile, că vezi dumneata, m'a nins cam de mult, funia mi s'a apropiat de par, şi multe ierni mai duc în spate, şi nu ştiu când 'oiu închide ochii, căci mă tot chiamă Cel-de-Sus...

— Păn' atunci, moşule, să-mi mai spui câte una de-astea, să-mi mai îndulceşti zilele, căci prea le am amărâte...

— Ţi-oiu mai spune, nepoate, ţi-oiu mai spune şi altă dată, să mă mai gândesc, şi să mi le mai aduc aminte ..

NOTĂ. — Dela dl *I. Brătulescu*, institutor, Craiova, şi de fel din com. *Hălăngeşti* — Zăicoiu, jud. Dolj.

Nedumerirea lui Sf. Petre.

Domnul Christos mergea odată cu Sf. Petre pe-un drum, când înainte-Le Li se face o băltoacă şi n'o puteau trece.

— Ce ne facem, Doamne? — întreabă Sf. Petre.

— Ce să facem?... Să aşteptăm...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Au aşteptat ei ce-au aşteptat, când văd că vine o trăsură cu patru telegari de cai cu clopote.

— Doamne, să oprim căruţa asta, să ne suim, ca să putem trece dincolo... — îi spune Sf. Petre.

— S'o oprim!... — îi răspunde Domnul Chistos.

Vine trăsura lângă ei, şi strigă să oprească. Da' ţi-ai găsit să oprească ăia!...

Trec pe lângă ei şi nici „bună-ziua" nu le dă; apoi trec băltoaca şi... nu se mai văd.

Au dat mai alături şi au aşteptat pe buza şoselii.

Iacă vine şi un om c'un car cu boi, *tronca-tronca, tronca-tronca,* cu saci în car, — se ducea la moară.

— Ia' opreşte, măi omule! — zice Domnul Christos, — opreşte, să ne suim şi noi, să trecem...

A oprit omul, s'au suit în car şi au trecut.

După ce-au trecut şi au mai mers aşa ca de-aici până în capul satului, se dau jos şi pleacă mai departe.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Când, iacă, boul omului cade din picioare şi moare!

— Iu, vai de mine, Doamne, ce-o să mă fac eu cu carul în drum!... Ce-o să mă fac eu fără bou la car?... — se văieta omul...

— Au, Doamne, îi omorâşi bietului om boul...

— Aşa!

— Şi ceilalţi trecură pe lângă noi, nici nu opriră, nu nimic; ba încă să ne orbească cu stropii de noroi... şi lor nici un cal barem nu le-ai schiopătat..

— Aşa e; dar ştii una? Ca să faci pe om să se gândească mereu la Dumnezeu, îl mai loveşti şi cu câte-o nenorocire, să ţie minte... Căci *ăştia* vor fi ai noştri... Pe când cei dintâi... nu se mai gândesc de mult la Dumnezeu... lar caii, nici să nu creadă că vor fi ai lor... precum nici Impărăţia Cerurilor!...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Insemnare: Dela *Zamfira I. Vasiliu,* Şocariciu-Ialomiţa.

„Dumnezeu dă;
dar în traistă nu bagă!“

Ci-c'a plecat odată Domnul Christos cu Sfântul Petre pe-un drum.

Acuma, au mers ei aşa cât 'or fi mers, şi li se înfundă drumul, — că era, măi nene, un noroiu, să nu mai ieşi cu seapte perechi de boi. Când acolo, o căruţă, — un om o înţepenise, şi caii n'o mai puteau scoate..

Babeş-Bolyai / Central University Library Cluj

Iar el ce credeţi că făcea? Se învârtea împrejurul ei şi se ruga, — închinându-se mereu:

— „Doamne, Doamne! Ajută-mi Doamne, să scot şi eu căruţa asta din noroiu, Doamne!

Şi iar făcea alt rând de cruci, ocolind căruţa:

— Gândeşte-te, Doamne, la păcătosul de mine şi vino-mi într'ajutor, o, Doamne, Dumnezeule!...

Şi numai atât! Iar ca să pună umărul, ori măcar să împingă, ferit-a Sfântul, — că-i era frică, poate că frângea vre-o leucă!... Aşa zău!...

— Hai, Doamne, să-i ajutăm omului la nevoie, — zice Sf. Petre.

— Nu!

— De ce, Doamne?

— C'aşa vreau eu!

Şi pleacă.

Merg mai departe şi iar dau peste o altă mocirlă 'n drum, că pe semne plouase mult, — şi iar o căruţă, mâna, „să dea 'n *zoale*"... Când hop! Se înpotmoleşte şi astal...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Se dă omul jos, pune umărul la leucă şi 'ncepe să dea bice cailor, făcând o gură, de băgase caii în sperieţi. *Hâţ* încolo, hâţ încoace, luară ei din loc niţel, dar iar opriră...

Şi iar: *pliuţ!* Cu biciul în cai, şi dă iar gură:

— *Hi,* cai! Hi, caii tatii!...

Şi iar pliuţ, pliuţ! cu biciul de-a lungul spinărilor...

Când iacă vine Domnul Christos cu Sf. Petre.

Zice Christos:

— Hai Petre, hai să scoată bietul om din noroiu...

— Hai, Doamne!

Pun umărul şi scot.

Şi omul pleacă.

Şi întreabă Sf. Petre:

— Bine, Doamne, ăstuia i-ajutarăm să scoată căruţa din noroiu, că bătea şi făcea o gură pe bieţii cai, de credeai c'aci o să le rămână oasele...

— Aşa e; dar văzuşi, că *cel-dintâiu numai că sta, se închina şi se ruga; dar de pus mâna, Doamne păzeşte s'o pună!...* Apoi de, *Domnul dă omului, iar de băgat în sac nu!*

— Acum înţeleg, Doamne! Aşa e!...

Şi au plecat mai departe...

Insemnare: Dela *I. I. Vasiliu,* din *Şocariciu*-Ialomiţa.

Busuiocul.

După ce Domnul nostru Isus Christos a primit moarte, pe mormântul Lui, — ci-că tocmai din capu-l, — au răsărit niște fire de *busuioc;* dar cu ce n'a avut până atunci: *cu miros!*

Așa-dar, se zice că mai înainte, busuiocul n'avea miros.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Iar când Maria Magdalena a venit la mormântul lui Isus, la tămâiat, a găsit ăst *for-foloș* de fire, și *având* miros, a zis:

— De-acum înainte, să nu se uite taina asta; lumea se va boteza cu busuioc înmuiat în apă...

Busuiocul are un miros frumos, — c'a crescut din capul lui Isus!

Când cineva a lăsat vorbă, ca după moarte să-l desgroape la șapte ani ca să-l comănde a două oară și dacă o mirosi a busuioc, semn că acela a fost curat în viață

ca Domnul Isus; — iar dacă nu, atunci, semn că acela a avut destule păcate cât a trăit...

Cu busuioc a fost botezat Isus Christos în apa Iordanului, de către Ioan Botezătorul şi, ca semn măreţ de recunoştinţă şi credinţă, se botează şi acum creştinii.

Busuiocul se pune şi la icoane.

După unii, busuiocul mai înseamnă şi „sărăcie", — mai ales atunci când se primeşte o floare sau o frunză în epistolă.

Alţii mai zic, că după floarea busuiocului, s'a găsit mormântul lui Isus.

Busuiocul este şi floarea tinereţii, a dragostei, şi mai ales, începutul ei. Dovadă şi cântecul:

BCU Cluj / Central University Library Cluj

...Busuioace,
Nu te-ai coace,
Nici sămânciioară n'ai face;
Că din sămânciioara ta
S'a născut dragostea!...

NOTĂ. Din com. Boureni, jud. Dolj.

Mirosul busuiocului [1]).

Sfântul Ioan Botezătorul, avea mare necaz pe *Irodiada*, fiindcă luase de bărbat pe Irod, Împăratul Iudeilor, care mai înainte îi fusese cumnat. Aşa că, de câte ori se ducea la biserică, de atâtea ori o mustra, zicându-i că rugăciunile, cari le făcea, nu sunt primite de Dumnezeu...

. . . . . .

Într'una din zile, pe timpurile acelea, Irod Împăratul a dat un ospăţ mare la curte, la care a chemat mai toţi deregătorii ţării.

După atâta chef şi joc; s'a ajuns cu vorba ca să joace şi fata Irodiadei, Salomeea, orice va voi; dar numai să joace.

La început ea n'a vrut, măcar că toţi îi făgăduiseră să-i dea orice le va cere. Mai

---

[1]) Ca urmare la piesa „Busuiocul", mai adaog şi această legendă, ca *variantă*, ca să poată, la nevoie, să uşureze pe folklorist în ale sale cercetări.

apoi însă s'a răsgândit şi a dat fuga la mamă-sa de i-a spus tărăşenia şi s'o înveţe ce să facă.

Mâne-sa, atât i-a fost; îi venise şi ei acum apa la moară şi a învăţat-o aşa:

— Mamă dragă, dacă ei au chef să te vadă jucând, şi ţin la asta foarte mult, cere-le capul lui Sfântul Ion Botezătorul pe tipsie, însă după ce vei juca...

— Bine, mamă dragă, aşa am să fac...

Şi fata, într'un suflet a fost în odaia boierilor, a făcut ce-o fi mai făcut ca să fie iarăşi rugată şi a început să joace... Şi ei-că juca... juca... măi, tată, de, aaaş!... Credeai că nu-i trup omenesc!... Nu se găsea în lume, pe vremea aceea, încă o astfel de jucătoare... Aşa jocote a jucat!...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Boierii au rămas încremeniţi când au văzut astfel de joc, de care nici nu mai văzuseră şi nici nu mai auziseră până atunci, şi nici de atunci încoace!...

Iar când a isprăvit de jucat, le-a cerut făgăduinţa, — le-a cerut, la ceeace nu se aşteptau boierii: le-a cerut capul lui... Sfântul Ioan Botezătorul pe tipsie!...

Când au auzit aşa boierii, au înlemnit!... Cum să taie ei capul unui om aşa de treabă şi bun?!... Dar au trebuit să facă aşa, căci aşa şi-au dat cuvântul..

Şi capul Sfântului Ioan Botezătorul a fost tăiat!

Iar când a intrat călăul cu capul sângerând, pe tipsie, în odaia oaspeţilor, odată au ameţit cu toţii şi au început să tremure... — îi prinseră *frigurile*, — şi ei-că *de-atunci sunt lăsate ele*, pe faţa pământului!...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

L-au ucis, şi pace!

Apoi au poruncit să-i îngroape capul într'un loc şi trupul într'altul, — poate că tot după cererea Irodiadei.

. . . . . .

He, încoace-încoace, nu-ş' la cât s'a poruncit de cine s'o fi poruncit, să se caute capul lui Sfântul Ioan. Şi l-au fost tot căutat cât l-or fi căutat, şi *tomite* într'un loc, plin de buruieni, au găsit un *forfoloş* doar ieşit afară din pământ (cine ştie a câta oară!) S'au gândit toţi că: ce-o să fie? L-au mirosit şi *avea miros*.

Şi vine unul şi le spune:

— Măi, ăsta e *busuioc* (că lumea nu-l cunoştea bine), ce, nu-l mai cunoaşteţi?.... Dar văd ce n'am mai văzut: văd că *miroasă a mort!* Mira-te-ai! Să nu fie aici capul lui Sfântul Ioan?...

Au căutat şi l-au găsit.

Şi ei-că *de-atunci are miros*, busuiocul!...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

NOTĂ. — Din com. Boureni, jud. Dolj.

Finul lui Sfântul Arhanghel.

Un om a avut douisprezece copiii; i-a murit unsprezece şi i-a mai rămas unul, şi şi-ala ne-botezat.

Aşa, el, ce s'a gândit? — Hai să plec la drum; şi pe cine-oiu întâlni întâi, pe-ala să-l puiu naş copilului... Şi, poate astfel, l-oiu scăpa barem pe'sta din ghiarele morţii...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Bun!

Acuma, mergând el cu băiatul de mână, pe drum, că era destul de măricel, se întâlneşte cu un om, — Sfeti Aranghel —, şi-i zice:

— Cine eşti tu?

— Eu? Eu sânt Sfeti Aranghel; da' ce vrei?

— Vreau să creştinez copilul ăsta şi n'are cine mi-l boteza, şi... şi dacă vrei, botează-mi-l tu...

— Ţi-l botez, bine...

S'a dus cu el acasă şi i l-a botezat.

După botez, Sfeti Aranghel i-a spus lui finu-său:

— Fine, tu ai să trăieşti numai optsprezece ani de-acum înainte!...

— Păi di ce, naşule? De ce tocmai atunci să mor?! In floare!...

— Atunci ţi-e dat ţie să mori... Dar, fiindcă te botezai eu, să-ţi fac un bine: ăşti optsprezece ani, cum zici, sunt puţini; da' o să-ţi fac o *lună*, — *un an*, ca să vezi şi tu ce este viaţa...

— Aşa?

— Aşa!... Da' stăi... Până atunci o să te fac doftor, ca să vindeci lumea... Vrei?

— Vreau, cum nu!

— Aşa-dar, când ai să ajungi în sate, să strigi: — „Doftor bun! Doftor bun!..." Şi n'o să mai ai răgaz, vindecând...

Bine, naşule, bine...

— Şi ţine minte: când me-i vedea pe mine la picioarele bolnavilor, — da' tu vezi, cată să fii tot la capul lor, — să le spui că se fac sănătoşi; iar dacă nu, nu!...

— Aşa am să fac, naşule...

— Şi ascultă, să cei bani cât îi vrea, că ei n'au încotro, trebuie să-ţi dea'; iar de

BCU Cluj / Central University Library Cluj

nu ţi-o da, să le spui că n'au nici-un leac! Aşa!...

— Bine, naşule!...

Şi s'au despărţit.

După asta, nu-ş ce-o fi mai trecut, că tatăl ăstui doftor a murit...

Şi s'a pus pe meserie, finul nostru...

A vindecat pe *Cutare*, a luat bani; a vindecat pe Cutare, a luat bani!... Păn' s'a îmbogăţit de nu mai avea ce să mai facă banilor... Dar tot i s'apropia sfârşitul vieţii, i se tot apropia!... Păn' i-a şi venit...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Atunci veni naşu-său, — Sfeti Aranghel, — să-i ia sufletul.

El, — finul, — nu, ca să-l mai amâie cât-de-cât...

— Barem zece zile, naşule, mai amână-mă...

Şi Sfântul Aranghel l-a ascultat.

— Bine, fine, fie încă zece zile...

El, — finul, — ce s'a gândit să facă atunci, ca să poată să-l înşele pe naşu-său şi să scape? S'a mânjit *pe ochi*[1]) cu funingine, apoi s'a dus în pădure de s'a băgat într'o scorbură de copac, — s'a pitulat omul,

[1]) Pe faţă.

— ca să nu-l mai găsească... naşu-său, Sfântul Aranghel!

Da' naşu'-său, — îl ştia el, — îl lăsă să facă ce va vrea.

Aşa, Sfântul Aranghel, se face că-l caută prin pădure.. Il caută încolo, îl caută pe dincolo, — nu e, nu e!

Se face că strigă:

— Uuu... mă fine, măăă!.., Vino, mă că-ţi mai dau încă zece ai de-i buni de trăit...

Cum aude finu-său astfel, iasă de colo, de unde era băgat, *cu ochii* plini de funingine, că se gândise, că dac'o da Sfeti Aranghel peste el, n'o să-l cunoască...

Biblioteca Centrală / Central University Library Cluj

Şi dă de naşu-său:

— Da' ce-o mai fi, fine?

— Bine naşule, ce să fie...

— Da' de pe unde vii?...

— la' de pe-aci...

— Da' nu mergem încoace?

— Ba să mergem...

Şi au luat-o la drum.

Mergând ei, aşa, dau de-o fântână, şi cum le era sete, beu întâi Sfântul Aranghel, şi, când să bea şi finu-său... îi şi luă naşu-său sufletul...

. . . . . .

...Mai merg ce mai merg înainte, şi lui finu-său iar îi vine sete şi vrea să se întoarcă iar la fântână, că-şi uitase şi-o batistă...

— Naşule, iar îmi veni sete *şi-mi parme* uitai şi batista la fântână...

— Du-te de-ţi bea apă, fine, şi ia-ţi şi batista...

Şi s'a dus.

Când a ajuns acolo la fântână, nici n'a putut să s'apropie, că puţea... de ziceai... Doamne!...

Şi a luat-o iar, fuga, înapoi, după Sfântul Aranghel.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

— Ei, ce făcuşi, fine? Beuşi apă?...

— Da' de unde, naşule; nu băui, că nu mă putui apropia...

— Şi de ce nu te putuşi apropia?...

— Ce să te apropii, naşule, că lângă fântână era un stârv, şi, puţea, de ziceai... Doamne!... Te trăznea 'n cap, nu alta!...

— 'Păi... fine, ala era chiar trupul tău!...

Şi a rămas ca de-atunci lumea îi zice lui Sfântul Arhanghel şi „naşu". Zicătoarea: „Dă, *el, naşu-său* peste el..." — adică o să moară el, acela, odată!

NOTĂ. — *Din com. Bărca, jud. Dolj.*

Sfântul Spiridon.

Intr'o zi, Diavolul se preface în om şi se duce la Sft. Spiridon, să-i lucreze nişte pantofi, — şi nu-l găseşte acasă. Şi, ce face? S'apucă şi-i scoate un picior dela scaun, — c'atunci scaunile cismăreşti aveau patru picioare, — şi l'aruncă cine ştie unde; apoi aşteaptă să vie Sft. Spiridon.

Când intră Sfântul, omul de colo:

— Bună-ziua!

— Mulţumim dumitale!

Şi Sft. Spiridon, când să stea, se rostogoleşte cu scaun cu tot...

— Ei, şi asta-i una! Cin' mi-o fi scos piciorul scaunului?...

Ăla de colo:

— Cârciumarul din colţ..

— Aşa zău...

— Aşa, aşa!...

Se duce Sft. Spiridon la cârciumar şi-l ia la trei:

— Da' bine, jupâne, n'ai avut de lucru?... De ce mi-ai scos piciorul scaunului şi l-ai luat?...

Acuma, cârciumarul, crezând că glumeşte, îi zice:

— la' lasă vorba aia Sfinte Spiridoane, şi ia de-aici de gustă... Ce zici?... Face?...

Luă Sft. Spiridon o duşcă, o trase pe gât şi scrâşni din dinţi:

— A... Da' straşnică, nene! Mai ad' una...

Şi una câte una, până s'a... cherchelit bine de tot!...

Apoi pleacă acasă, împleticindu-se pe două cărări... Acolo găseşte iar pe omul acela, aştepta...

— Ei, ai găsit piciorul scaunului? — îl întrebă.

— Da' de unde... — răspunde Sft. Spiridon, sughiţând...

— La cealaltă cârciumă nu l-ai căutat?...

— Nu!...

— Păi, acolo trebuie să fie, frate dragă...

Şi pleacă înapoi şi la cârciumarul acela:

— Bună ziua...

— Bună să-ţi fie inima, ca rachiul Vinerea, Sfinte Spiridoane... Cu chef, ai?...

— Cu, cu... l-auzi ce-mi spune un om, că ci-că d-ta mi-ai luat un picior dela un scaun... Să mi-l dai...

Şi-i întinde o *tărăbuşcă* de ţuică;

— la' ţine ici şi vezi, ăsta e?...

la Sft. Spiridon şi de-aici o duşcă, două, trei şi pleacă *făcut* acasă...

Omul plecase.

A doua zi, Marţi, — că eri fusese Luni, — n'avea Sft. Spiridon astâmpăr, că nu găsea piciorul scaunului, — după el, iar pe la cârciumi, azi treaz, că eri, barem, nu ştia ce face... Şi s'a încurcat tot aşa ca Luni...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Miercuri nici o iotă alături...

Ce bine îl *ameginise* Diavolul!

Iar Joi, când se scoală de dimineaţă, se gândeşte:

— Oare, dacă nu găsesc piciorul scaunului, pe trei picioare nu se poate sta?...

S'apucă şi mută unul mai într'o parte şi vede că e bine...

— Iote mă!... De ce n'am făcut eu aşa de Luni?... Iacă azi e Joi: trei zile m'am ţinut de blestemăţii... luându-mă după unul şi altul... Pe semne că Diavolul îşi vârâse coada...

... Şi ei-că de-atunci au rămas scaunile cismăreşti cu trei picioare; iar cismarii beau trei zile din săptămână şi apoi s'apucă de lucru!... Unde-a fost aşa şi Sft. Spiridon, — patroul lor!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Însemnare. Din Căldău—lalomiţa.

Cojocarii.

Intr'o zi, Sfântul Ilie se pomeneşte cu Dracul că-l întreabă:

— Et, Sfinte Ilie, dar *cojocarii* sunt ai mei, ori ai tăi?

Pe semne că numai cojocarii mai rămăseseră nedăruiţi nimănui de Dumnezeu, căci uitase, poate...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

— Să cam vedem, Necurate...

Şi se învoiră să facă fiecare câte un cojoc; iar care l'o isprăvi mai înainte, al aceluia să fie...

Aşa.

Acuma *Sgâmbea*, pismătăreţ pe fericirea oamenilor, şi-a pus toată întunecimea minţii lui că doar doar l'o înşela pe Sfânt să-i ia cojocarii, — s'apucă şi făcu o singură aţă dintr'un scul întreg, ca să nu piardă vremea cu făcutul ei, o trase prin dulcea lui gură, a băgat-o în ac şi a înhămat un catâr s'o tragă atunci când el o cusea...

Iar Sfântul Ilie, ce-a făcut? A făcut ațele cum se fac și azi de cojocari și cusea el singur...

Așa că pân' să împungă *Ghiicu* odată și să tragă ața cu catârul, Sf. Ilie da mai gata un șeul, — și așa au mers lucrurile, c'a isprăvit el înainte de cusut cojocul...

— Iacă *Daduleo*, — îi zice Sf. Ilie, — gata cojocul...

Și de necaz, diavolul, când a *lipit* catârul c'o *dârjală*, odată s'a opintit în ham, a svârlit cu picioarele de din 'napoi și a rupt firul!...

— Na, barem *să ai și tu un năravu*...

Și d'atunci svârle catârul cu picioarele și sare în sus cu omul călare și-l trântește de face *groapă* cu el!

Și cojocarii au trecut de partea lui Sf. Ilie.

Și tot de-atunci ei-că cojocarii își au sărbătoarea lor *Sf. Ilie;* și nu știu de-o fi auzit cineva de *cojocar trăznit*...

Insemnare: Din Galdău-Ialomița.

Sfântul Petre şi lupii.

Numai ce este orânduit de Sfântul Petre, numai aceia, fie jiganie, ori fie om, — cade în gura lupilor! Că dac'ar fi după voia lor, ei ar sări la orice. Almintrelea, Sfântul Petre îi ţine sdravăn în lanţ; iar dacă de foame câte-odată se reped şi la ceeace le iese în cale, fără însă a le fi hotărât, atunci li se încleştează gurile, de nu pot face nimic; clănţăne din dinţi, ori li se înmoaie fălcile...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Chiar mie unuia să vedeţi ce mi s'a întâmplat.

Eram la *purcăreaţă, în baltă* [1]), unde aveam turma de porci. Şi, cum lupilor le plac mult porcii, a şi venit unul într'o noapte. Mă uitam la el cum mă uit la dumneata;

---

[1]) In general, locul cuprins între Borcea şi Dunăre, locuitorii îl numesc „Baltă", *loc jos*. De fapt sunt multe bălţi de peşcuit, loc cultivabil, precum şi loc de păscut vitele.

dar n'aveam nici-o putere... A vrut el să se repeadă la un porc, însă cu mirare am văzut că a înlemnit pe loc şi clănţănea din dinţi!... li încleştase Sfântul Petre fălcile...

Apoi a plecat aşa cum a venit, cu câinii după el...

Acum [1]) îi văd că umblă nesupăraţi *prin sat* după hrană. Asta e a doua noapte! Căci vorba ceea: dacă nu-i puşcă, iar câinii rari, ce poţi să le faci cu chiotul?... Ba, câte-un biet câine scăpat din mâna Nemţilor, îi mai petrece cu lătratul, până sar curtea [2])...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Acu', ei-c'a fost o femeie care s'a apucat să toarcă în ziua de „Lanţul Sfântului Petre". [3])

I-a zis o vecină să nu lucreze; i-a tot zis, dar de geaba! Cu cine era să se înţeleagă?...

— Nu mai lucra în ziua asta, tu, că, ferească Dumnezeu, te afli cumva vr'odată pe vr'un drum, şi te mânâncă lupii...

— Da! O să-mi mânânce cotul!...

— Bine!

---

[1]) 21 Februarie 1917.

[2]) Vorba ceea: „Lupul trece, câinii latră!"

[3]) 14 Martie, Filipii.

Şi nu-ş ce-a mai trecut, că într'o noapte de iarnă ca asta, a eşit pe-afară, şi-un lup parc'ar fi aşteptat-o, haţ, şi-o apucă...

Şi aci a sfăşiat-o!...

Se împliniseră vorbele vecină-sa!

Şi de-aia nu e bine să lucrezi în ziua asta; ci să asculţi de vorbele bătrâneşti, căci sunt vorbe sfinte!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

NOTA. — Din com. *Şocariciu*, jud. Ialomiţa.

Către cetitor!

Vorbele acestea de demult îţi dau prilejul, cetitorule, să asculţi înţelepciunile oamenilor din vremile trecute. Şi atunci au trăit oameni, cari şi-au bătut capul cu fapta şi răsplata, cu bogăţia şi sărăcia în legătură cu inima bună, cu hărnicia şi cu lenea omenească, cu pricina mirosului minunat al busuiocului, cu dulceaţa mierei de albină, cu lungimea şi scurţimea vieţii oamenilor şi altele.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Şi întrebărilor, aşa cum şi le-au pus în broşura de faţă, le-au răspuns fraţi de-ai noştri din Vechiul Regat. Cu mult bun-simţ şi cu pătrundere, încât povestirile şi legendele astea pot sta cu cinste în colecţia noastră.

Cu multă bucurie publicăm legendele acestea din Vechiul Regat în biblioteca noastră din Ardeal. Aşa, încet pe'ncetul, cunoscându-ne tot mai bine ne vom iubi tot mai mult şi mai mult.

Cuprinsul:

		Pag.
1.	De când e mierea	3
2.	Moara	6
3.	Legenda earului	8
4.	Zapisul lupului	11
5.	Finul lui Sfântul Petre, sau vârsta oamenilor	13
6.	Nedumerirea lui Sf. Petre	20
7.	„Dumnezeu dă; dar în traistă nu bagă!“	23
8.	Busuiocul	26
9.	Mirosul busuiocului	28
10.	Finul lui Sfântul Arhanghel	32
11.	Sfântul Spiridon	37
12.	Cojocarii	41
13.	Sfântul Petre şi lupii	43
14.	Cuprinsul	47

De acelaş autor:

În Biblioteca poporală „Neamul Românesc" — Vălenii-de-Munte:

1. Nr. 1. *Cântece ale poporului.* I—1908. (Epuizat.)
2. „ 2. *Snoave şi legende poporale* — 1908. (Epuizat.)
3. „ 3. *Cântece ale poporului.* II—1908. (Epuizat.)
4. „ 4. „ „ „ III—1908. „
5. „ 8. *La 'namiaz, la umbra carului.* — Snoave şi povestiri. 1912. (Epuizat.)
6. „ 9. *Isprăvi.* — 1913. (Epuizat.)

În Biblioteca „Ion Creangă" — Bârlad:

7. Nr. 4. *Flori de câmp.* — Doine Olteneşti. 1914.

În „Biblioteca folkloristică" — Craiova:

8. Nr. 18. *Din Boureni.* — Vorbe de clacă. — 1915.
9. „ 21. *Folkloriştii noştri.* — Biografii şi portrete. II, de Şt. St. Tuţescu.

În Biblioteca popul. „Ramuri" — Craiova:

10. Nr. 5—6. *Cântări de stea şi Colinde.* 1923.
11. „ 10. *Moşteniri.* — Povestiri, legende şi amintiri istorice. — 1926.

În „Biblioteca pentru toţi" — Bucureşti:

12. *Poveşti oltene.* — (Sub tipar.)

Editura proprie:

13. *De Sărbători.* — Colinde. — Sibiiu, 1920.
14. *Din Boureni până'n Cotane.* — Daţii — în colaborare cu Şt. St. Tuţescu. — Făgăraş. 1923.

„ECONOMUL“

institut de credit și economii, societate anonimă

Capitalul social deplin vărsat:

Lei 5,000.000·—

CLUJ, Calea Reg. Ferdinand Nr. 26

Telefon: 415

Filiala: LUDUȘ, județul Turda

Cel mai vechiu institut de credit românesc în Cluj

Fondat la anul 1886

Primește: Depuneri spre fructificare în condițiuni favorabile.

Ineuviințează: Tot felul de împrumuturi.

Mijlocește: Trimiterea de bani din America.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

!! AGRICULTORI !!

adresați-Vă pentru

MAȘINI AGRICOLE

de tot felul

PLUGURI »SACK«, MAȘINI de SEMĂNAT etc.

BATOZE »MÁV«, MOTOARE »DEUTZ«

La DEPARTAMENTUL MAȘINILOR

SIBIIU — STRADA SĂRII Nr. 22.

BANCA AGRARĂ
S. A., CLUJ

este cea mai mare bancă românească înfiinţată după războiu, spre a veni în ajutorul populaţiei dela sate prin credite eftine şi de lungă durată.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Primeşte depuneri spre fructificare în condiţiunile cele mai avantajoase; impozitul către stat se plăteşte de bancă.

Are legături în toate ţările şi în special în America, de unde poate să încasseze ceecuri şi orice plăţi ar veni în ţară. :-:

Îndreptaţi-Vă cu toată încrederea către BANCA AGRARĂ!